

XIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Afdragshandler.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 21de December 1896.)

Udvalget erkender tilfulde den gode Hensigt med det foreliggende Lovforflag, den nemlig, at beskytte den, der har købt en Ting paa Afbetaling, saaledes at Sælgeren forbeholder sig Ejendomsretten, indtil Købesummen er fuldt betalt, mod at forurettes ved haard og brutal Behandling fra Sælgerens Side. Udvalget erkender ogsaa, at denne Hensigt ster Fyldest ved Lovforflagets Bestemmelser. Naar man desuagtet ikke kan tiltræde Lovforflaget, som det foreligger, er det, fordi det formentlig gaar for vidt og netop derved modarbejder deres Interesser, som det vil værge. Det maa nemlig ikke overses, at vil man bevare den Udgang, der nu er for ubemidlede til ved Køb paa Afbetaling med forbeholdt Ejendomsret at staffe sig en Kredit, som det ellers ikke vil være dem muligt at opnaa, saa maa man ikke gøre Vilkaarene for Handelen fra Sælgerens Side saa byrdefulde, at disse enten helt undbrage sig denne Salgsmaade eller ogsaa nødes til som en Slags Forsikringspræmie mod den dermed forbundne Risiko at forhøje Prisen for Varerne, hvilket da vil gaa ud over alle Købere, baade dem, som i et og alt opfylde deres Forpligtelser, og dem, som ikke gøre det. Det er imidlertid dette, som Udvalget

frgter vil blive Følgen af de ny Bestemmelser i Lovforflagets §§ 2 og 3, særlig den første, og det er blevet bestrøket heri ved de mange Andragender, som det i Fjor om samme Sag af Folketinget nedsatte Udvalg modtog fra handlende og Fabrikanter. Den Opgørelse, der efter § 2 vil finde Sted, og som i og for sig hviler paa et retfærdigt Princip, har i høj Grad stræmmet disse ved den Udsigt, den giver dem til vidtløstige Processer med al den Besvær og Bekostning, som dermed følger, og som ofte vil staa i stærkt Misforhold til de Værdier, det drejer sig om. Udvalget har med rebelig Vilje søgt Udveje, ad hvilke Bestemmelsens Grundtanke kunde bevares, uden at Parterne kom ind i disse Vidtløstigheder, men forgæves. Man har f. Eks. tænkt sig, at der kunde fastsættes en bestemt Takst — om end forskellig for de forskellige Varearter — hvor efter det kunde bestemmes, hvor stor Procent af Varens Værdi der skulde beregnes som Erstatning for Afavn og Forringelse, og hvorved altsaa Opgørelsen vilde i høj Grad lattes eller mulig helt spares. Udvalget i Fjor rettede en Forespørgsel i saa Henseende til Justitsministeren, hvem det jo nærmest maatte tilkomme at fastsætte en saadan Takst, men